

L'entrevista
Emma Reverter Periodista, escriptora i jurista

David Caminada

“Si t’agrada llegir i busques parella, vés a una biblioteca”

En la seva novel·la, ‘Cites a Manhattan’, vostè aborda la figura dels assessors de cites. Des de la coneguda Celestina, l’ofici d’alcavota ha canviat força. Gaudeixen ara d’una bona premsa?

La protagonista de la novel·la, la Victòria Sachs, té una evolució. Al principi, el llibre és àcid i irònic, però a mesura que avança esdevé una comèdia romàntica. Quan vaig començar a investigar per al llibre, tenia molts prejudicis, però a mesura que vaig anar coneixent tot aquest món els tòpics van desaparèixer.

Com són els assessors de cites?

Quan vaig començar el llibre vaig telefonar a l’assessora de cites més famosa de Manhattan, la Lisa Clampitt. Admeto que en tenia una imatge preconcebuda; gairebé me la imaginava com una bruixa, amb berruga, barret negre i escombria inclosa. Al conèixer-la vaig descobrir que era una noia jove, psicòloga, molt professional i una persona normalíssima.

I com són els clients que la contracten?

Vaig conèixer alguns dels seus clients en una festa per recaptar fons per a una fundació. No són perdedors; són persones normals, que no tenen temps i que, igual com tindrien un monitor d’esquí o un professor de ioga, contracten un assessor de cites. Vaig conèixer un noi d’uns 35 anys que era un alt executiu d’una empresa. Es passava tota la setmana viatjant pels EUA o per l’estranger, i a Nova York no tenia una xarxa de contactes. A ell li era pràctic comptar amb algú que li pogués organitzar l’agenda i trobades per al cap de setmana.

La seva protagonista escriu en un paper el perfil d’home que busca: les característiques no negociables; les desitjables i les ideals. ¿Hi ha una mercantilització de les relacions amoroses, que es veuen com un producte de consum?

A la Victòria li fan escriure quin tipus de persona voldria. Aquí també ho fem, però potser d’una forma més inconscient. Crec que, més o menys, tots tenim clar què ens agradaria i què no estaríem disposats a tolerar. Potser després serem incapaços de gestionar-ho.

Per què ho diu, això?

Una amiga meva que treballa d’editora m’explicava fa poc que se sentia molt frustrada perquè va a una discoteca i allà no coneix gent que li agradi llegir. Em sembla que tindria més sentit que anés als actes literaris d’una biblioteca pública per trobar nois amb qui tingués més afinitats... La Biblioteca Pública de Nova York organitza actes setmanals per a solters. Si t’agraden les persones solidàries és millor

ROBERT RAMOS

PERFIL Emma Reverter és periodista, escriptora i jurista. Establerta a Nova York, és col·laboradora de l’AVUI. El 2004 va publicar *Guantánamo*, un assaig sobre la situació dels presos reclosos en aquell centre penitenciari, obert per George Bush Jr. a l’illa de Cuba. A la novel·la *Cites a Manhattan* (Edicions 62 i Planeta), la periodista relata la història de Victòria Sachs, corresponent a Nova York del diari *Dia a Barcelona*, que investiga l’assumpte de les cites sentimentals a la ciutat dels grataccels.

que t’apuntis a la Creu Roja o una ONG, que no que vagis a la nit a la discoteca...

Què pensa de les cites de vuit minuts? És molt poc temps per decidir si algú interessa o no...

Als EUA, les cites ràpides duren vuit minuts i aquí només sis minuts. És curiós! La idea es basa en una teoria de l’economista Malcom Blackwell, que considera que quan algú vol comprar o llogar un pis, conèixer una persona o canviar de feina, en un temps força breu té una sensació clara de si li agrada o no. Esclar que hi ha moltes coses que un no coneix, però sí que saps si et genera bon *feeling*.

Molta gent busca també parella per internet...

Internet està guanyant molt terreny entre els qui volen aparellar-se, encara que sigui el mitjà més arriscat. Un 75% dels cibernetes menteixen. Les dones acostumen a fer-ho al parlar de l’edat, el pes i l’alçada, mentre que els homes ho fan amb l’alçada, la professió i l’estat civil.

Els solters i solteres, els anomenats ‘singles’, s’han convertit en un negoci en expansió. Hi ha fires, ofertes turístiques... Què li sembla?

A Europa van cinc anys endarrerits respecte als EUA. Allà el mercat s’ha sofisticat i fragmentat molt. Hi ha ofertes específiques per als solters homosexuals, els solters jueus, els catòlics, els universitaris... Les empreses saben que els solters generen un negoci de milions de dòlars.

Sospito que el negoci de les cites i l’aparellament està sovint envoltat de frivolitat. Hi està d’acord?

Als EUA tenen una forma diferent de relacionar-se. Aquí, la família, el grup d’amics són molt importants i et proporcionen una xarxa de relacions. Als EUA, en canvi, molta gent es coneix a través de cites. No és un tema gens frívol. Diaris com *The New York Times* o *The Washington Post* tenen seccions de cites. És una qüestió antropològica.

Internet està guanyant molt terreny tot i ser el mitjà més arriscat per trobar parella: el 75% dels cibernetes menteix

¿Les relacions tenen una caducitat? Sí i no. Depèn. Jo sóc fan de l’escriptora Nora Ephron. M’agrada pensar que podem trobar una relació per a tota la vida. Els meus pares porten tota la vida casats, i els meus avis fa

65 anys que estan junts. Això existeix! Als Estats Units, un 50% dels casaments acaben en divorci. Amb tot, sí que és cert que a Manhattan les coses van molt ràpid i que la gent és més inconformista i sempre tenen la sensació que podrien estar millor. Per això, Manhattan és un barri de canvis permanents.

¿Les històries que vostè explica podrien passar en qualsevol capital europea?

Hi ha coses que sí i coses que no. A llibre he intentat fugir del Nova York postal. Jo vaig créixer amb pel·lícules com *Quan en Harry va trobar la Sally*. La meua pregunta era: ¿la Sally, com trobaria el Harry el 2008? Probablement faria moltes de les coses que explico.

I disculpi’m. Vostè ha trobat el seu Harry?

[Somriu] Això no l’hi explicaré pas.

DE FIL DE VINT

Oh!

Isabel-Clara Simó

Passeu, senyors, passeu, que veureu l’espectacle del segle: la dona barbuda ha tingut una criatura.

Mireu quin altre número!: el PSOE ha vessat tot el seu amor per la llengua catalana (inclòs Rodríguez Ibarra!, no us ho perdeu!), i ha dit que qui no ens estima no és un bon espanyol (“*toma castaña!*”, què faran ara els bloguers professionals?), perquè tots som de *la roja* i la vertebració d’Espanya ja és un fet. Quines meravelles ens té preparades déu nostre senyor en la seva infinita saviesa! Però hi ha més: el PP de Catalunya ha posat el crit al cel perquè el centralisme li ha trepitjat el peu (i la dignitat i la poltrona, perdoneu la redundància), ja que la candidata dels *peperos* de la zona nord-occidental de la Península era Montserrat Nebrera, i el cap de colla, allà al palau d’ivori de l’altiplà, ha dit que no, que és Alicia Sánchez-Camacho, i els acòlits han dit, sí, *bwana*, i la Nebrera s’ha quedat fora. Maleït centralisme!

Hi ha, però, en aquest espectacle, la *pièce de résistance*, el més difícil encara: Tele-5 fa una campanya per una vida sexual sana, i comença amb l’adhesió al *Manifiesto de los 2.300 millones* (i escaig), per tal de foragitar el català, i posa tots els seus dispositius (com fan les forces d’ordre públic abans d’una càrrega) a mans dels acreditats intel·lectuals signants. Em direu que què té a veure la vida sexual sana i l’horror al català, però aquest misteri no han tingut la bondat de desvelar-nos-el. Ara, jo no penso tornar a veure Tele-5, que consti.

I per acabar, després que hagi fracassat la moció de censura contra Laporta, van els fracassats i diuen que ells, si fossin Laporta, dimitirien. Però no ho són i no poden dimitir d’enlloc. “*Cosas veredes!*”.